

РУМЕН ЧЕНКОВ
БЯХ НА ОСЕМ ГОДИНИ...

chitanka.info

Бях на осем години, когато
отделих се от родния дом.
Беше пролет и идваше лято...
Аз потеглях на път мълчешком.

Не заплаках, прекрачвайки прага,
не помахих за „Сбогом!“ с ръка,
ала тайно сърцето ми плака —
бях отхвърлен и с болни крака.

И заблъска ме грубо живота
в град, безкрайно далечен и чужд.
Аз — объркан, уплашен, самотен —
исках всичко да бъде „на уж“.

Но не беше. Далече остана
онзи беден, но скъп бащин дом.
Малък бях за такава промяна,
но и бремене, защото бях хром.

За година пораснах със десет
в свят, приличащ на джунгла почти.
Влязох в него и вече бе лесно
да преминем интимно на „Ти“.

Хапеш, щом те ухапят жестоко,
удряш с лапа — ударят ли зле.
Разболяваш — усетиш ли болка.
Оцеляваш — това е добре!

Но отрова в душата не трупам,
на макар доста чаши изпил.
Много често се гледам под луна —
зъл ли, лош ли тогава съм бил.

*Е, това е зад мене, далеко.
Знам, че днес се опитвам поне
да откривам доброто в човека
и добро да раздавам навред.*

1997 г.

Добрич

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.